телна, несамоувѣренна. Очевидно, той се заблуди въ шумачето на българската литература, което за него бѣше непроходимо замутанъ африкански лѣсъ, какъвто откри Станлей. Азъ фанахъ да го съжалявамъ и търсяхъ да му турж златенъ мостъ за отстжпване, чрѣзъ повръщането на Ауербаха или на Корейската война.

Но той не ме остави да извършж това добро дѣло и рѣшително ми каза:

— Вашето най-ново поетическо произведение... какъ го викахж... „Драски и *Краски*“...

— „Драски и *Шарки*“ — натъртихъ азъ на тая послѣдня дума; — но то не е поетическо, извинете...

— Съ извънредно въсхищение ги четохъ. Много хубави!

На истритъ комплиментъ — истрито „Благодарж!“ Азъ мисляхъ, че могж веке да изведж Маргаритова изъ неизвѣстностьта на африканския лѣсъ и да го повлѣкж въ по́-гостолюбивата Корея. Но той продължи:

— Знайте? Азъ се заловихъ да прѣведж нѣкои отъ сатиническитѣ парчета въ „*Краски* и Драски!“

— *Драски и Шарки*!

— Да, продължи Марагаритовъ, смисълта точно прѣдавамъ на нѣмски, само стиха ме затруднява. Азъ не владѣж техниката на стихотворството.

Азъ се позачудихъ: до колкото помняхъ, *Драски и Шарки* бѣхж написани въ най-прозаическата проза на свѣта и никакви стихове нѣмаше тамъ.

Азъ го погледнахъ въ недоумение. Маргаритовъ се зачърви на ушитѣ, краятъ на носа му затрептѣ, той машинално си сне очилата, за да ги избрише ужъ, но въ сжщность, да скрие смущението си.

— Какви сж новинитѣ по Корейската война? фърлихъ азъ златния мостъ.

Маргаритовъ е безпощаденъ. Той повтори: